

مظفرالدین شیرازی، علی بن محمد. (وف ۹۱۸/۹۲۲ ق)، عالم دینی و منطقی. از منطقیون بزرگ قرن دهم قمری و داماد علامه جلال الدین دوانی بود. علامه دوانی درباره اش گفته است: "اگر منطقی جسم داشت جسمش مظفرالدین بود." در شیراز از علامه دوانی و دیگر علما علوم شرعی، حساب، هیئت، هندسه و کلام را فراگرفت و در این زمینه ها تبحر یافت. وی کتاب اقلیدس در فن هیئت را نزد امیر صدرالدین شیرازی خواند و بر آن حاشیه نگاشت. آن گاه به روم رفت و ملا ابن مؤید قاضی وی را به حضور سلطان بایزید برد و او مدرسه مصطفی پاشا در قسطنطنیه را به وی واگذار نمود. مظفرالدین مدتی در آن مدرسه و در مدرسه ای دیگر تدریس نمود، اما بر اثر از دست دادن بینایی از تدریس کناره گرفت و از سلطان یاوز سلیم خان (۹۱۸-۹۲۶ ق)، نهمین پادشاه از سلاطین عثمانی، حق تقاعد گرفت. در شهر بروسای روم درگذشت. از آثارش: شرح «تهذیب المنطق و الکلام» تفتازانی؛ شرح «فصوص الحکم» ابن عربی؛ شرح «گلشن راز» شیخ محمود شبستری؛ حاشیه بر «تجربید»؛ حاشیه بر «شرح مطالع»؛ حاشیه بر «کتاب اقلیدس»؛ حاشیه بر «کافی».

تاریخ نظم و نثر (۱۶۹)، دانشمندان و سخن سرایان فارس

(۴/۴۷۱-۴۷۰)، الذریعه (۱۳/۳۸۲، ۲۷۰)، ریحانه

(۵/۳۲۸-۳۲۹)، شذرات الذهب (۹/۸۹)، کشف الظنون

(۱/۷۴۱)، هدیة العارفين (۱/۱۵۰۵، ۱۲۶۳، ۵۱۷).